

Resum de les opinions del Grup de Lectura en la trobada del 15 de novembre de 2010 sobre SIETE CASAS EN FRANCIA, de Bernardo Atxaga:

En general, la novel·la d'Atxaga ha agradat a la majoria de membres del Grup de Lectura. Hi ha, però, qui va trobar que el llibre crea moltes expectatives inicials i que cap al final es precipita en excés i deixa alguns temes sense aprofundir, tot i que també es va considerar que potser el autor no volia anar més enllà. D'altra banda, altres lectors van afrontar la lectura de l'obra amb l'apriorisme que una història sobre el colonialisme al Congo d'entrada no els interessava, i en canvi, a mesura que avançaven en el text, la novel·la va acabar per seduir-los completament i, malgrat el seu inici un tan extravagant, consideren que l'obra assoleix moments molt divertits i de gran força narrativa.

En molts casos, la lectura es va considerar ràpida i plaent, i l'obra ben estructurada, perfectament ambientada i fàcil de seguir. El fil narratiu es va elogiar sobretot pel fet que no porta el lector cap al terreny previsible, sinó que sorprèn amb girs argumentals ben trobats.

El llibre és, essencialment, una gran i greu denúncia sobre la falta d'humanitat, els abusos i les autèntiques barbaritats que el colonialisme —belga, en aquest cas— va perpetrar en el continent africà i concretament al Congo. És un retrat de la depravació i la immoralitat d'un grup de militars i el seu monarca Leopold que consideren el Congo com una finca on tot el que hi ha, ja sigui mineral, vegetal, animal o humà, és de la seva absoluta propietat. La duresa de l'argument del llibre ve compensada pel tractament que Atxaga li sap donar, ple d'ironia i amb grans dosis d'humor que fa més suportable la barbàrie que el text descriu. També es va comentar l'especial perversitat del domini belga del Congo, on les situacions límit van fregar la repugnància, des dels abusos sexuals més acarnissats fins a les mutilacions i els assassinats més cínics; el llibre descriu, sempre amb un to de clara ironia, el cru retrat colonial de l'explotació i la corrupció, portades a límits increïbles.

Els personatges estan ben descrits ja des del primer capítol i poden ser interpretats, també, com una metàfora del colonialisme en general, sigui de la metròpoli que sigui. Es va trobar molt ben feta la descripció de la jerarquia militar, amb els seus tòpics i els seus personatges prototípics.

Es va observar que el final de l'obra té un clar tractament cristià, perquè hi ha càstig per al malvat, malgrat que amb el relleu dels que manen tot queda exactament igual i, per tant, la maldat dels colonitzadors pot perpetuar-se.

Es va trobar molt interessant la recuperació d'un tema històric com la colonització del Congo a través d'una novel·la, amb la curiositat d'estar feta per un escriptor basc com Atxaga, no vinculat biogràficament ni socialment amb els fets, però que s'hi acosta amb molt bon criteri, amb un gran esforç documental i deixant sempre la narració a una distància volguda del problema. També es va comentar que és difícil trobar narradors autòctons dels pobles que van patir les barbaritats colonials, que sempre ens vénen

explicades per narradors occidentals, tot i que conscients de les barbaritats que en molts casos es van cometre.

Dins les influències de l'obra de Bernardo Atxaga, es van citar Alejo Carpentier i Jorge Amado, i també es va recordar Joseph Conrad i *El cor de les tenebres*, i Sánchez Piñol i la seva *Pandora al Congo*.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves encertades contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

FLOR DE NEU I EL VENTALL SECRET / EL ABANICO DE SEDA, de Lisa See (Edicions 62 / Salamandra, 2006).

(Dilluns, **20 de desembre** de 2010, a les 7 de la tarda).